

Egy icipici kalandvágy és kíváncsiság kell ahhoz, hogy kajakozni induljon az ember, és társával vagy egyedül felfedezze Vásárhely tőszomszédságában csendesen folydogáló Marost. Ha az érdeklődés megvan, akkor a többi már biztos kikerül, ugyanis bárkinek van már lehetősége evezni egyet Marosvásárhelyen, legyen abszolút kezdő vagy vadvízi vágyakkal bíró extrémebb alkat.

Evezőlapáttal a kezünkben

FOTÓK: HAÁZ VINCE

A Maros-parton gyülekezőknek a szervező Outdoorexperience csapattól Komáromi Réka tart kis felkészítőt, felajánlva a mentőmellényeket, kikérdezve mindenkit, hogy volt-e már hasonló élményben része. Egy tucatnyian voltunk, mind túl a 25. éven, vajmi kevés tapasztalattal. Voltak olyanok közöttünk, akik gyermekkorukban már ültek csónakban, amikor még a szülők eveztek. Jomagam már voltam egy hasonló kajakos bemutatón tavaly. Mindenki az előzőleg kért „hajóba” ülhetett be. Volt, akik kajakot választottak, s egyedül indultak útnak kéttollú evezőjükkel. Mindig úgy kell fogni az evezőt, hogy lássuk az írást – mondja Réka, s már segít is beülni. Voltak, akik kenuval indultak útnak, párban vagy hárman. Ebben az esetben mindenki egy-egy evezőt kapott, és összehangoltan kellett használniuk.

A test rájön, hogy evezni is tud

Mi elsőként ültünk kajakokba és hagytuk el a partot. Az első csapások után komoly fájdalom jelentkezett a felkarunkban és a vállainkban. De csak pár percig tartott. Olyan ez, mint amikor sízni tanul az ember, de a teste némiképp tiltakozik a szokatlan mozdulatok ellen. Pár evezőscsapás után megszokjuk, hogy milyen mélyen kell az evezőket a vízbe engedni, és összehangba kerülünk a kishajónk-

”

Olyan ez, mint amikor sízni tanul az ember, de a teste némiképp tiltakozik a szokatlan mozdulatok ellen. Pár evezőscsapás után megszokjuk, hogy milyen mélyen kell az evezőket a vízbe engedni, összehangba kerülünk a kishajónkkal.

kal, rácsodálkozunk a Maros nyugalomára. Bár árral szemben haladunk, alig érezzük. A folyó csendes, partja dús növényzettel borított. Messze felbukkannak a városközei falvak tornyai, s nagyon jóleső érzés csendben evezni, figyelni. Néha egy-egy hal ugrik fel mellettünk, madarak repülnek ki a bozótból. Egyszerre nyugodt és kicsit félelmetes ez az evezés. Hiszen sok volt még az ismeretlen. Egy adott pillanatban sekélyé vált a Maros, és szinte megfeneklett a kajakunk. Beeveztünk egy szigetcskére mögé is, ahol még nagyobb volt a csend, nagyobb a bozót. Olyan érzésünk támadt, mintha az érintetlen természettel találkoztunk volna. A parton fürdőzőket láttunk, akiknek bokáig ért a víz. Megfordultunk mielőtt „zátonyra” futottunk volna.

A kajakozásra szánt két óra nagyon gyorsan eltelt. Közben az evezőről visszafolyó víz miatt kicsit eláztunk, örvendtünk, hogy a telefont és a kocsikulcsot vízbiztos helyen tartottuk. Visszafelé, amikor nem az árral szemben kellett eveznünk, kipróbáltuk, hogy milyen gyorsabban haladni, csak úgy siklani a vízen. Közben az indiános filmek és Winnetou jutott eszembe, aki szintén „száguldott” kajakjával vagy kenujával a folyókon, persze, sokkal profibban.

Az indulási helyhez közeledve egyre nagyobb volt a zaj, egy percig a közelben levő gokartpályán berregő autók hangja megijesztett, arra gondolva, hogy jetskisek verik a hullámot a Maroson.

A parton Komáromi Réka szervezőt már körbeállták az előttünk partra érkezők és kérdésekkel bombázták. Azt szerették volna tudni, hogy mennyiért lehet felszerelést bérelni egy egész napra, Vásárhely környékén hol lehet nagyobb túrákat megtenni. Kiderült, a Maroson felfelé el lehet evezni Gernyeszegig is mintegy 4-5 óra alatt, ez 20 kilométernyire van a megyeszékhelytől, lefelé pedig, kisebb akadályokkal Radnótiig.

Mindenféle szabadtéri foglalkozás

Komáromi Rékától azt is megtudtuk, hogy csapatuk vadvízi evezést is szervez, lehet tőlük terepjáró kerékpárokat is kölcsönözni, télen pedig hótalpaszni és túrasízni lehet velük. „Fő célunk az, hogy gyerekeket, fiatalokat és idősebbeket is arra biztassunk, hogy mozogjanak. Sajnos olyan életmódot folytatunk, hogy már a gyerekek is kevesebbet mozognak. Sokan még az iskolai tornaórákat is kihagyják. Pedig jól tudjuk, ahhoz, hogy az agyunk megfelelően működjön, oxigénre van szüksége, ezt pedig csak kellő mozgással kapja meg. Némiképp jó hír, hogy az elmúlt évek tapasztalata azt mutatja, hogy egyre többen érdeklődnek a szabadtéri tevékenységek iránt, a kajakozás, kerékpározás, sziklamászás, alapvetően a mozgás iránt” – mondta Réka felelegetve, hogy évente legalább kétszer szerveznek vadvízievezés-tanfolyamot

teljesen kezdőknek és haladóknak is. Mosolyogva mondta, hogy azért még messze vagyunk ezen a téren is Magyarországtól, ahol bár szinte nincs is raftingolásra alkalmas folyó, sokkal több evezős van.

Hazafelé megegyeztünk, hogy jövő héten megismételjük a természettel és egymással való kalandozást, s barátainkat is elcsaljuk. Szeptember végéig, keddenként bárki csatlakozhat.

SIMON VIRÁG

